YoungstarsWiki.org

WYSŁANE PRZEZ
JeannineWeibel

ON
27.11.2012

★ ★ ★ ★ ★
Keine Stimmen

Wspieranie rozwoju kompetencji w okresie dzieciństwa i młodości

Niniejszy dokument daje wam krótki wgląd w rozwój dzieci, a w szczególności w ich umiejętności. Często oczekujemy od naszych dzieci zbyt wiele lub przeciążamy je. Również pracy z grupami młodzieżowymi, gdzie nie widzimy dzieci codziennie, ważne jest, aby znać ich poziom rozwoju.

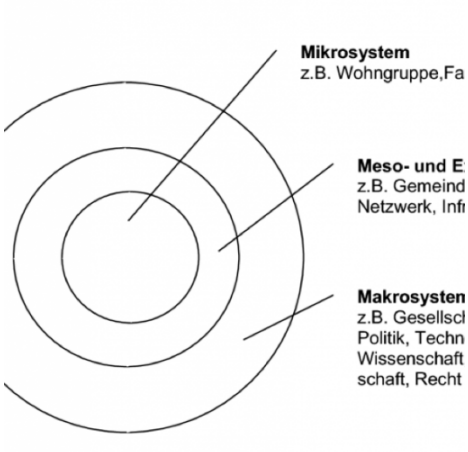
Mikro-, mezo- i makrosystem

Socjologia dzieli wszystkie nasze kontakty społeczne na model społeczny. Model ten nazywa się systemem mikro-, mezo- i makro.

W mikrosystemie kształtują nas rodzina i najbliższe otoczenie. Widać to szczególnie dobrze na przykładzie wychowania dzieci. Dziecko z rodziny rozwiedzionej, które doświadczyło wielu kłótni, reaguje na konflikty inaczej niż dziecko z rodziny pełnej.

Na poziomie mezo kształtują nas organizacje. Mogą to być szkoła, grupa młodzieżowa, wspólnota lub inne sieci społeczne. Szczególnie młodzież szuka oparcia poza rodziną. Chce stać się niezależna. Dzięki grupie młodzieżowej dysponujemy doskonałym narzędziem, które pozwala kształtować dzieci już od najmłodszych lat. Możemy przekazać im ważne podstawy na przyszłość.

Poziom makro obejmuje całą kulturę, system prawny, politykę i normy społeczne danego społeczeństwa. Poziom makro różni się w każdym kraju, a w Szwajcarii nawet w wielu kantonach. Typowym przykładem jest szwajcarska punktualność. Nie musimy nawet wyjeżdżać poza Europę, aby zauważyć, że nie wszyscy są tak punktualni jak my.

Formy socjalizacji

Ponadto socjologia rozróżnia trzy różne formy socjalizacji. Są to socjalizacja pierwotna, socjalizacja wtórna i socjalizacja trzeciorzędna.

Systemy mikro-, mezo- i makro mają zastosowanie do każdej grupy wiekowej. Te trzy formy socjalizacji są podzielone według grup wiekowych.

Socjalizacja pierwotna

Obejmuje ona mniej więcej pierwsze trzy do pięciu lat życia dziecka. Dziecko socjalizuje się głównie w rodzinie. Ważną umiejętnością jest komunikacja. Dzięki niej dziecko może wyrażać swoje myśli i uczy się wyrażać własną wolę.

Socjalizacja wtórna

Ten etap jest dla nas, jako liderów grup młodzieżowych, bardziej interesujący. Socjalizacja wtórna obejmuje okres dzieciństwa, młodości i wczesnej dorosłości. Dotyczy to wszystkich sytuacji, w których dzieci wchodzą w kontakt z systemami spoza rodziny.

Dzieci uczą się dostosowywać do makrosystemu. Poprzez działalność w grupie młodzieżowej możemy pomóc dzieciom w opanowaniu tego etapu. Na przykład poprzez świadome organizowanie gier grupowych, które wymagają od nich integracji.

Socjalizacja trzeciorzędna

Socjalizacja trzeciego stopnia obejmuje okres dorosłości. Faza ta obejmuje aktywność zawodową i założenie rodziny. Etap ten nie ma jednak znaczenia dla pracy z młodzieżą.

Dzieci w wieku od 6 do 11 lat

Ciekawostki dotyczące tego wieku

Większość dzieci nie wierzy już w Świętego Mikołaja. Stają się bardziej zorientowane w rzeczywistości i rozwijają bardziej zaawansowaną strukturę myślenia. Rozwija się u nich myślenie logiczne, a umiejętności komunikacyjne są już na bardzo zaawansowanym poziomie.

W tym wieku dzieci chętnie opowiadają szczegółowo o swoich przeżyciach. Potrafią przedstawiać wydarzenia w odpowiedniej kolejności i dostrzegać powiązania między nimi.

Małe dzieci oraz dzieci w wieku wczesnoszkolnym postrzegają wszystko z egocentrycznej perspektywy. Uważają się za centrum swojego życia i nie potrafią jeszcze wczuć się w sytuację innych. W średnim wieku uczą się empatii. Rozwijają silne poczucie sprawiedliwości. Na przykład nie potrafią zrozumieć, dlaczego ktoś dostaje więcej czekolady, nie wnosząc przy tym większego wkładu.

W tym wieku dzieci uczą się bawić w grupach. Nie znają jeszcze prawdziwej lojalności wobec grupy. Może się zdarzyć, że dziecko woli bawić się samodzielnie i tak właśnie robi. Z czasem to się zmienia (ok. 3. klasy). Dzieci uczą się funkcjonować w grupie i współpracować społecznie. Uczą się również lojalności i tego, by nie donosić na siebie nawzajem (około 4. klasy).

W odniesieniu do grupy młodzieżowej

Ważne jest, aby uważnie słuchać dzieci i nie przerywać im. Dzieci muszą opowiadać o tym, czego doświadczyły.

Bądźcie sprawiedliwi wobec dzieci. Jeśli ktoś włożył więcej wysiłku, powinien otrzymać więcej, i odwrotnie. Nie podważajcie bez powodu ich nowo nabytego poczucia sprawiedliwości.

Nie oczekujcie zbyt wiele od dzieci podczas gier grupowych. Uwielbiają one zabawy w grupie, ale nie potrafią od razu utożsamiać się z grupą. Pozwólcie jednak dzieciom na swobodę robienia czegoś innego niż to, co zaplanowaliście. Czegoś, co mogą robić samodzielnie, bez innych dzieci.

Dzieci chętnie donoszą, ponieważ nie mają jeszcze poczucia przynależności do grupy. Trudności pojawiają się, gdy macie dzieci bardziej zaawansowane, które postrzegają donoszenie jako naruszenie zasad grupy, oraz dzieci wolniej rozwijające się, dla których donoszenie jest jeszcze czymś normalnym. Starajcie się być sprawiedliwi wobec obu grup i nie urazić żadnej z nich.

Rozwój wiary

Wiara staje się coraz ważniejsza w miarę wzrostu pragnienia wiedzy. Dzieci w tym wieku nadal bardzo łatwo można zainteresować opowieściami. Jeśli jednak osoba, z którą dziecko ma bliski kontakt, nie jest wierząca, istnieje ryzyko, że dziecko uzna opowieści biblijne za nieprawdziwe, a nawet za bajki. Uczeń definiuje jako „prawdziwe” to, co można zaobserwować, usłyszeć lub postrzegać zmysłami. Trudność polega teraz na wyjaśnieniu dziecku, że niewidzialny Bóg również jest prawdziwy (Rzymian 1, 4-6).

W dzieciństwie najważniejszą osobą opiekuńczą są zazwyczaj rodzice. W wieku około 10–11 lat dzieci zaczynają kwestionować poglądy rodziców i wsłuchiwać się w opinie innych dorosłych, którzy są im bliscy.

Wiele dzieci ma trudności z odróżnieniem nauki od chrześcijaństwa, dlatego dzielą swoje życie na dwie części. Z jednej strony jest życie w szkółce niedzielnej, gdzie wierzy się w Jezusa, a opowieści są

rzeczywistością. Z drugiej strony jest życie szkolne, gdzie wierzy się w Wielki Wybuch. Dopóki te światy się nie pokrywają, większości dzieci nie przeszkadza, że nie wszystko jest całkowicie spójne.

Dzieci, które już wcześnie uczą się ufać, mają w tym wieku łatwiej. Łatwiej im zaufać dorosłym, na przykład nauczycielom, że mówią prawdę. Dzieciom, które dorastały bez zaufania, jest trudniej w wielu sytuacjach życiowych.

Dzieci są niezwykle aktywne. W tym wieku działanie i bycie nieodłącznie się ze sobą wiążą. Wiara, która rozgrywa się wyłącznie na poziomie myśli i uczuć, jest dla nich nie do pomyślenia. Chcą robić rzeczy, które podobają się Jezusowi. Uczenie się poprzez działanie jest nie tylko słuszne z pedagogicznego punktu widzenia, ale także z teologicznego.

W odniesieniu do czasu ciszy / modlitwy / treści

Podczas modlitwy wykorzystujcie przedstawienia teatralne, przedmioty lub obrazy. Należy uważać, aby nie kłaść zbyt dużego nacisku na cuda biblijne. Dzieci szybko wrzucają je do kategorii bajek i jako nastolatki odrzucają je razem z Królewną Śnieżką i siedmioma krasnoludkami. Głównym akcentem opowieści powinno być zawsze podkreślanie miłości Boga oraz tego, że On chce być naszym przyjacielem.

Lider grupy młodzieżowej powinien zaakceptować i przyjąć teorie psychologii rozwojowej. Przeciążanie dziecka już w młodym wieku szkodzi bardziej niż pomaga mu się rozwijać.

Należy między innymi pamiętać, że dzieci poniżej 11 roku życia nadal rozumieją wszystko dosłownie, na przykład: „Jezus puka do twojego serca”. Dzieci mogą to zinterpretować tak, że Jezus naprawdę puka do zastawki serca. W tym kontekście lepszym sformułowaniem byłoby: „Jezus chce być twoim przyjacielem”.

Jako lider należy bardzo uważać, aby nie zinterpretować błędnie reakcji dzieci na przesłania ewangeliczne. Jeśli na przykład dziecko siedzi po prostu znudzone i wyrywa kilka źdźbeł trawy, nie oznacza to automatycznie, że nic z tego nie wyniesie. Najczęściej w dziecku zachodzi pewien proces i trzeba uzbroić się w cierpliwość, aż się zakończy.

Spróbujcie też raz przeżyć z dziećmi historię z Biblii. Idźcie na przykład razem do studni i zastanówcie się, jak czuł się Józef. Albo zrealizujcie z nimi inny program oparty na pedagogice przeżyć.

Wykaz kompetencji

z	Sachkompetenz*	Selbstkompetenz	Füh tenz
	Schöpfung in vollen Zügen erleben	Wirklichkeitsbezogen	Für al s
mp-	Dinge basteln, Feingefühl	Denkhorizont erweitert sich, jedoch linear	Ordi
	Musische Fähigkeiten entwickeln sich	Lernmotivation in der Regel hoch	Sich pen
t		Sind neugierig, wollen mehr wissen	
le		Noch nicht sehr kritikfähig	
h			

ung und Interessen verschieden

ung	spannen
st	Geschichten der Bib
ischen Wissen- nicht verstehen	Gegenstände/ Bilder
war	Erlebnispädagogisch
	Sie aktiv in die Anda ren
en erleben, nicht	

Okres nastoletni w wieku od 12 do 16 lat

Ciekawostki na temat tego wieku

Pod koniec 6. klasy u większości dzieci rozpoczyna się okres dojrzewania. Dziewczęta zaczynają teraz zwracać uwagę na swój wygląd. Potrafią spędzać całe godziny w łazience i przed lustrem. U chłopców proces ten rozpoczyna się nieco później, są oni jednak równie próżni jak dziewczęta. Zaczynają przywiązywać wagę do swojego wizerunku i tego, co myślą o nich inni.

Dzieci stały się już nastolatkami. Coraz więcej czasu spędzają w grupach rówieśniczych. Opinia rodziców nie ma już takiego znaczenia. Ważniejsze jest to, co myślą koledzy i koleżanki. Zasady szkolne schodzą na dalszy plan, jeśli cała grupa je łamie.

Bunt wobec rodziców staje się normą. W wywołującej nerwowość złości, która czasami może się pojawić, z obu stron padają niekiedy nieprzyjemne słowa.

Nastolatek nie staje się nową osobą. Rozwój nastolatka opiera się na fundamentach z dzieciństwa.

Nastolatki intensywnie poszukują swojej tożsamości. Ciągle potrzebują potwierdzenia, że dobrze wyglądają lub że ich pryszcze w ogóle nie są widoczne. W okresie dojrzewania zachodzą ogromne zmiany fizyczne, ale równie znaczące są zmiany psychiczne. Wewnętrzna walka może prowadzić do częstych wybuchów gniewu, z którymi wielu rodziców nie potrafi sobie poradzić. Okres dojrzewania jest bardzo trudny dla nastolatków, którzy w dzieciństwie nie doświadczyli ani miłości, ani zaufania. Muszą teraz kształtować własny charakter, nie mając nikogo, kto kiedykolwiek powiedziałby im, że są wartościowi.

Nastolatki potrafią śledzić skomplikowane toki myślenia. W przeciwieństwie do dzieci, które potrzebują logicznej kolejności wydarzeń, potrafią komentować bieżące sytuacje. Oznacza to na przykład, że mogą opowiedzieć ci, co ich nauczyciel powiedział im na temat demokracji, bez konieczności przedstawiania całej poprzedniej historii.

Jednym z najważniejszych tematów dla młodzieży jest miłość i przyjaźnie z osobami płci przeciwnej. Współczesne media przekazują zupełnie fałszywy obraz tego, jak powinien wyglądać idealny związek. Ponieważ młodzież szczególnie w tej kwestii poszukuje odpowiedzi, potrzebuje wsparcia. Nawet jeśli wielu liderom grup trudno jest znaleźć odpowiednie słowa, należy mimo wszystko otwarcie rozmawiać na ten temat. Należy już wcześnie jasno przekazać nastolatkom, co Bóg sądzi na temat seksualności.

Są to ważne tematy, które w kręgach chrześcijańskich często są traktowane jako tabu. Związek jest dobry, o ile ma Boże błogosławieństwo. To zdanie nie ma jeszcze zbytniego sensu dla młodzieży. Reszta klasy po prostu chce się umawiać z osobą, która najlepiej wygląda. Musimy ponownie w większym stopniu uświadomić młodzieży prawdziwy sens związku. Obejmuje to również cierpliwość w oczekiwaniu na właściwą osobę.

W odniesieniu do grupy młodzieżowej

Nastolatek potrzebuje osoby poza rodziną, której może całkowicie zaufać. Niemniej jednak rodzina nadal odgrywa bardzo ważną rolę. Stanowi ona oparcie dla osoby w okresie dojrzewania.

Ponieważ wiemy, że młodzież jest bardzo zorientowana na grupę, musimy również starać się wzbudzić entuzjazm w całej grupie. Naszą szansą jako liderów grup jest wykorzystanie tej spójności grupowej. Musimy stać się częścią grupy, którą młodzież akceptuje. Nie możemy jednak być „wilkiem w owczej

skórze", który próbuje wtłoczyć młodzież w schematy dorosłych. Jeśli propozycja zajęć nie spotyka się z pozytywnym odbiorem wśród nastolatków, nie należy upierać się przy swoim autorytecie, ale czasem ustąpić. Należy jednak pamiętać, że nie dotyczy to zasad bezpieczeństwa i zagrożeń wypadkowych. Jako prowadzący spróbujcie wczuć się w grupę i poruszajcie tematy, które ich interesują. Wymaga to pewnej spontaniczności. Nastolatki są z natury sceptyczne. Trudno je zmotywować, a tak naprawdę chcą tylko spędzać czas. Spróbujcie zachęcić ich do wyjścia z siebie.

Rozwój wiary

Nastolatki wierzą w to, w co wierzą ich przyjaciele. Może to być obsesja na punkcie konsumpcji lub, w najlepszym przypadku, wiara chrześcijańska. Ze względu na wahania nastroju, których doświadczają, dobre samopoczucie staje się ważniejsze niż własne przekonania.

Niektórzy młodzi ludzie nawracają się tylko dlatego, że reszta paczki też to robi lub chcą zyskać uznanie lidera grupy. Nie jest więc zaskakujące, że nastolatek zaczyna wątpić w swoją wiarę, gdy zmienia się jego grupa odniesienia. Wraz z wiekiem wiara może jednak nabrać stabilności i przekształcić się w głębokie przekonanie.

Pomimo dobrze wytyczonych ścieżek w przeszłości nikt nie jest w stanie przewidzieć, jak dana osoba będzie się dalej rozwijać. Wiele osób nie wykracza poza wiarę grupową lub nie chce się dalej rozwijać.

W późnym okresie nastoletnim, a czasem nawet nigdy, pojawia się wiara poszukująca. Świadomość własnej tożsamości pobudza poszukiwanie odpowiedzi. Jeśli na przykład nastolatek pochodzi z chrześcijańskiej rodziny i już wcześnie publicznie nawrócił się, ponieważ tego od niego oczekiwano, może to nadal być wiara wynikająca z poczucia przynależności. Gdy nastolatek styka się z poglądami, które nie pochodzą z jego idealnego, chrześcijańskiego świata, może to go przytłoczyć. Zaczyna poszukiwać i próbować nowych rzeczy, szukać nowych celów życiowych, których później może żałować.

Po wierze poszukiwawczej następuje ostatni etap – wiara własna. Na tym etapie człowiek odkrył wiarę dla siebie samego, niezależnie od grupy czy kultury. Wiara ta niekoniecznie musi być chrześcijańska. Podobny etap rozwoju można zaobserwować w przypadku innych religii lub przekonań. Dlatego podczas ewangelizacji należy uważać, aby nie zarzucać im, że ich wiara jest błędna. Wiara chrześcijańska powinna być głoszona w taki sposób, aby zachęcić ich do osobistego zaufania temu Panu.

W odniesieniu do czasu ciszy / modlitwy / przekazywania treści

Najpierw trzeba zdobyć zaufanie młodzieży. Tylko wtedy, gdy nastolatki postrzegają organizację jako coś dobrego, naprawdę coś z tego wynoszą.

Jeśli chodzi o zajęcia i gry, chętnie w nich uczestniczą, o ile mogą spotkać się z grupą. Akceptują treści ewangeliczne, byleby tylko grupa była obecna.

Również podczas modlitwy ważne jest, aby zainspirować całą grupę. Niemniej jednak nie należy zapominać o żadnej osobie. Szczególnie w kwestiach wiary należy zadbać o to, by dotrzeć do każdego z osobna. Jeśli uda nam się dać nastolatkowi poczucie, że Bóg się nim interesuje, nawet gdy nie jest on w grupie, zrobi on wielki krok w swoim życiu w wierze.

Jako osoba pracująca z młodzieżą potrzebujesz przede wszystkim dwóch rzeczy: boskiej cierpliwości, by rozpoznać właściwy moment, oraz miłości do motyli. Wielu nastolatków jest bardzo chwiejnych w wierze i nie wykazuje jeszcze stałości. Nie gniewajcie się na nich, jeśli czasem cofną się o kilka kroków w życiu w wierze. Z czasem być może znów zrobią kilka kroków do przodu.

Wykaz kompetencji

Sachkompetenz	Selbstkompetenz	klung	spannend
Verstehen komplizierte Gedankengänge	Sich selber am suchen		Weltprobleme
Breites Allgemeinwissen	Wenig emotionale Kontrolle	nörigkeitsgefühl	Prominente/ Medien
Arbeiten zielorientierter	Werden selbstständig	rbild	Beziehungen (Mann/F Frau/Frau)
Abstraktes Denken		n, diskutieren	Extremglaube --> Mission, Strassena tiert)
			Biographien von gross ten
			„hängen/ chillen“ einfa

Podsumowanie

Nie wolno nam jednak zapominać, że choć możemy dzielić dzieci na grupy, każde z nich pozostaje odrębną osobą, z własnymi cechami i własnym poziomem rozwoju.

Bóg uczynił każdą osobę wyjątkową. Zawsze będą dzieci łatwiejsze i trudniejsze. Aby obdarzyć każdego taką samą miłością, pamiętaj o tym nieustannie.

Źródło zdjęcia

Zdjęcie tytułowe: Juropaarchiv, www.juropa.net

Wykaz kompetencji: Jeannine Weibel

Weitere Informationen

Tagi
Rozwój dziecka

Wiek
4–7 lat
8–12 lat

Liczba uczestników
Brak dostępnych danych.

Biblia
Brakuje tej informacji.

Czas trwania
Brak dostępnych danych.

Materiał
Brak

Pobieranie plików
Brak pobierania plików

KI Generierter Inhalt
Zawartość
Tagi
Wiek
Liczba uczestników
Biblia
Czas trwania
Materiał

© YoungstarsWiki | https://youngstarswiki.org/pl/wiki/art/wspieranie-rozwoju-kompetencji-w-okresie-dziecinstwa-i-mlodosci